

ქართული

საქართველოს დამატება

გაზეთის № 136. კვირა, 21 ივნისი 1909 წ. დამატების № 24.

მამა-მომხატავა, — ქანდაკება ლიუბუსკი.

პანელი... პირველი...
საქართველოს...
მემორიალი...
საბჭოთა...
გაზეთის...
კვირა...
ივნისი...
1909 წ...
დამატების...
№ 24...
ქართული...
საქართველოს...
დამატება...
მამა-მომხატავა...
ქანდაკება...
ლიუბუსკი...

ქართული...
საქართველოს...
დამატება...
მამა-მომხატავა...
ქანდაკება...
ლიუბუსკი...
საბჭოთა...
გაზეთის...
კვირა...
ივნისი...
1909 წ...
დამატების...
№ 24...
ქართული...
საქართველოს...
დამატება...
მამა-მომხატავა...
ქანდაკება...
ლიუბუსკი...

სოკლაბარი

8. *)

ბაქარს მუშტარი პირველსავე ხანში მიაწყდა. სასმელები, ჩაი-შაქარი, მარლი, მარცვლეულობა, თევზეული, ხორცი, ლილ-საპონი, კევი და ყოველივე კეთილი მოიპოვებოდა ბაქარისას და ზირიანადაც იყიდებოდა. ურმები და ყოველგვარი ეტლი, მგზავრი—ცხენიანი თუ ფეხითი მალე შეეჩვივნენ ღუქანს, რადგანაც კარგად მოწყობილი ეზო ჰქონდა და ფართო თავლა. თითონ ღუქანის პატრონს ხომ ქება აღარ უნდოდა: გულკეთილი სოვდაგარი გამოდგა, მართალი, პატიოსანი, მომთმინო. მუშტარი დღითი-დღე მატულობდა. მართალია, ყველა ნაღვზე ვერა ყიდულობდა, ნისიად გაჰქონდათ, მაგრამ რა უშავდა? რომელი ღუქანი და მალაზია ვაჭრობს უნისიოთ, რომ ბაქარ-ბეგს ევაჭრნა მხოლოდ ნაღვზე?!

— არაფერიც არა უშავსრა! ჩვენებიანთ ივანემ წაიღო ნისიად, ცოტა რამ ნახატანთ კონამ, მღვდელმა ჩაი-შაქარი, სესია ღვარძლიანმა რამდენიმე რამ. განა ფული არა აქვთ თუნდ სესიას, თუნდ მღვდელს, მაგრამ აღბად ხელად არ იყო. თავის დროზე ჩამაბარებენ. არაფერი დაიკარგება, ყველაფერი მიწვრია დავთარში,—იმედნეულობდა ბაქარი და ულვაშ ქვეშ უღიმოდა დაწყებულ საქმეს.

სწორედ ხელსაყრელი საქმე გამოდგა ბაქარისათვის ეს სოვდაგრობა: შრომა არავითარი არა სჭირდებოდა. უბრძანებდა ღუქანის ბიქს, პირი დაებანინებინა; გადივარცხნიდა თმას, ილოცამდა, გაღისვამდა ხელს უღვაშზე და ღინჯად გავილოდა ღუქანის გასაღებად. ბიქი გადაშლიდა დარაბებს, დაამაგრებდა. მალე ორი ბიქი დაიჭირა ბაქარმა, ერთი პატარა—ხელზე მოსამსახურე, მეორე დიდი, რომელიც დახლიდრობას ასრულებდა. თითონ ბაქარ თვალყურს ადევნებდა, სწვრდა დავთარში, ემუსაიფებოდა მუშტარს. ბიქი დილითვე სამოვარს დაუდგამდა და ჩაის მიართმევდა. მაინც ღუქანისათვისაც საჭირო იყო ჩაი: მუშტარი თხოულობდა ხოლმე. ბაქარ ჩაის ღუქანის წინ მიართმევდა, საჩეხ ქვეშ. წინ რომ ცაცხვი იდგა, დილის ნიაფზე მისი ფოთლები სასიამოვნოდ შრიალებდნენ და უტკობდნენ ბაქარს სმენას. ღუქანში ყოველივე ღვთის მოწყალეობა მოიპოვებოდა: ყველი, კარაქი, გამტკიცული. დაბძანდებოდა ბაქარ-ბეგი და შეექცეოდა. კარაქისა თუნდ ყველის შეტაოყვარდა. ორი კიქის მეტს არა

სვამდა. გაათავებდა ჩაის, კვალად გაღისახავდა ჯვარს და იტყოდა:

— ღმერთო, ბარაქას ნუ მოაკლებ ჩემის ძმის დიმიტრის მარჯვენას!

შუადღემდის ბაქარი გართული იყო მუშტარში და ყოველ კუთხეში გაისმოდა მისი ხმა:

— ბიქო, გიო, ნახევარი თუნგი ღვინო მიართვი გეგენას, წითელი ღვინისა!

— ნუ აწყენინებ ჩვენს ნენეს! კალაპოტიდან მოუჭერ ე საპონი; წვრილ ნაჭრებს შინაც მოვიხმარებთ.

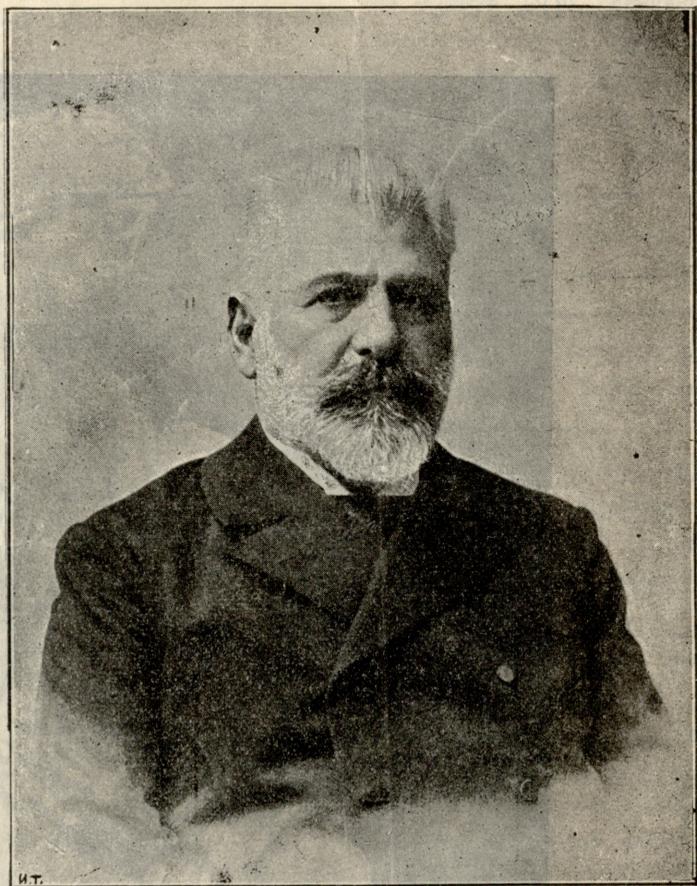
— თევზიო, ბიქო! ფული რატომ აღარ გამოგატანეს? კარგი, მერე იყოს, არა უშავს რა.

— აა! მობძანდი, მობძანდი; კარგა ხანი კი იღვამილე ქალაქში. ცხენი ჩამოართვი, ბიქო!

ლუკმა გაემწარებინათ მისთვის. ჩამოსთლიდა ზურგიელს, გადასჭრიდა ყველს, შემოატანინებდა კიტრს თუ მწვანისს, დააწყობინებდა მწვადებს; წვნიანი ხომ დილიდანვე იხარშებოდა. მოართმევდნენ სველ-სველ ჩარექას. ბაქარი პირჯვარს გაღიწვრდა, გასტეხდა პურს და შეევედრებოდა:

— ღმერთო, ბარაქას ნუ მოაკლებ ჩემის ძმის დიმიტრის ჯიბეს!

დაიწყებოდა სადილი ბატონ-კაცური. ღვინოს არასოდეს არ მოიჭარბებდა, მაგრამ უღვინოდაც ლუკმა ყელში არ ჩადიოდა. ყურთმაჯ შეყრილი, ქუდ გადაწეული, სარტყელ მოშვებული მიირთმევდა ნებივრად, სუფთად, აუჩქარებლად, მაღიანად. გენახათ, ეშხში მოხვიდოდით. ეს წუთები საუკეთესო წუთები იყო ბა-

ნიკოლოზ ვ. ცხვეთაძე,

ქართველი მოღვაწე.

— დედამ დამაბარა, ერთი გირვანქა ქარის ცხოვრებაში. შაქარი და ერთი შაურის ჩაიო.

— ფული, გოგო!

— დედა შეგეხვეწათ, ნათლიჯან, ავად-მყოფისთვის მინდა და ნუ დამიჭერო, ფასში კვერცხებს მოვართმევო.

— აუწონე, ბიქო!

სადილს შიგნით მიირთმევდა ბაქარ-ბეგი. ღუქანის ერთი კუთხე გადაფიცრული იყო ორ ფანჯრიან პაწაწინა ოთახად. ოთახში იდგა მაგიდა და სკამები. უფრო პატივსადებ სტუმრებს შეიწვევდნენ ხოლმე იქ. სასადილოდ ეს ოთახი ამოირჩია ბაქარმა, რადგან მყუდრო იყო, არავინ შეაწუხებდა, ხოლო ეს აუცილებელი იყო მისთვის: წყნარად იცოდა პურის მიართმევა, აუჩქარებლივ; არ უყვარდა, ამდროს დაეძახნათ, აეყენებინათ, ყვავილი სუნნელოვანი იყო მისი ქალ-

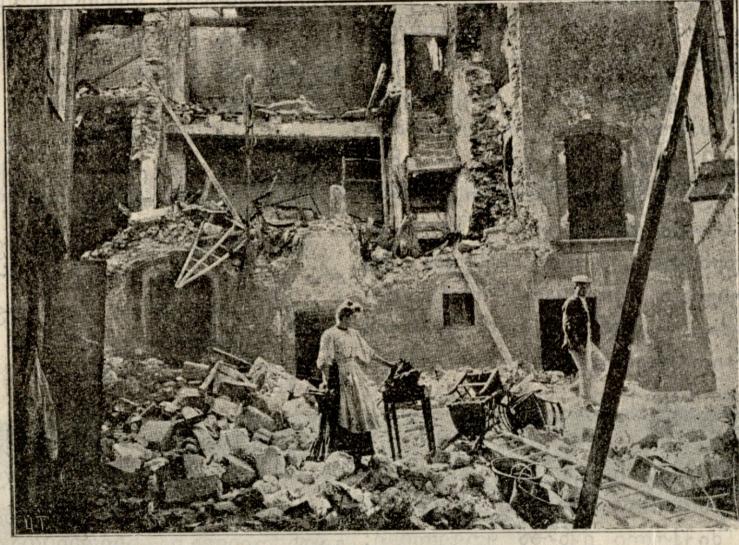
სტუმრებიც ხშირად ჰყვანდა ბაქარ-ბეგს. შემოესწვრებოდნენ ხოლმე პატივსადები კაცები და რა ექმნა?! მეტადრე ხშირად იყო მასთან სესია ღვარძლიანი. ხომ უფმური ადამიანი იყო, ექვიანი, მიუკარებელი, მაგრამ ბაქარ-ბეგს კი გული შეაწყო. ვის უნახავს ღვარძლიანის პურ-მარლი, ბაქარ ბეგი კი რამდენჯერმე მიიწვია სადილად და მშვენიერადაც გაუმასპინძლდა. ამის უმთავრესი მიზეზი ის იყო, რომ ღვარძლიანის გაქვავებულ გულშიც ჩამრჩალიყო კუთხე რამ, რომელიც ვერ ამოეხმო ანგარების სახმისს; ამ ნამ-ნაბკურებ კუთხეში ობლად გაშლილიყო სიყვარულის ყვავილი და ეს ყვავილი სუნნელოვანი იყო მისი ქალ-

მარხი. მეორე მის ქალს, დაავადებულ ვირთებდა, მეტადრე თავის ცოლისას. თიკოს, აღარც კი ჰქონდა მამის გულში ღვთის შვილი იყო ბაქარი, ტკბილად მარხი!

ადგილი თავისუფალი. აი ამ მარხს ჩას- მცხოვრები — სწორედ კარგი მეუღლე იქნება ბაქარი ჩემის მარხისათვის, მშვიდი ვაჟაკი, მოსიყვარულე ადამიანი დაღვე- ბა თავის ცოლ-შვილისა. არც მე მომი- ხსენიებს ავად ჩემსავე ამავზე. ჰხედავ, ჰურს არ გასტეხს ისე, რომ თავისი ძმა დიმიტრი არ შეავედროს. ცოტაოდნად მაინც რომ შეითვისებდეს ზრუნვას, შეუ- დარებელი შეიქმნებოდა. ახლა მარხსაც რომ გაგიჟებთ უყვარს! დეე, სესია ღვარ-

შენამც შემოგვევლება თავს შენი ბაქარმა მიიხედა კარებისაკენ, მაგრამ კაბის ბოლოს და მოჰკრა თვალი. ისე მადიანად გაუღიმა ბაქარმა მარხის აჩრ- დილს, როგორც გაუღიმებს ნამარხულე- ვი ღიაკვანი, შილაფლავს. რა ექმნა, როდესაც ძალიან უყვარდა მადლიანი ლუქმა! ოცნებათა მორევში შეაცურვა ბაქარმა ფიქრთა თვისთა კატკრა. ცხა- დად წარმოუდგა ბაქარს მარხი ჯერ ისევე მოკლე კაბაში, მისი სვეტებივით ჩამოსხმული ტოტები, ძებვებივით ჩაძე- კილი მკლავები, იდაყვთან რომ იჩრუტ- ებოდნენ; აწ მადლიანად აბორცვებუ- ლი გულმკერდი, კალოსავით გადაშლი- ლი სახე, ბარაქიანად გაფუფებული ტანი. ნდომის ქარმა ჟრუანტელად დაუარა ჯერეთ უცოდველ ვაჟაკს. ისე ცხადად წარმოუდგა მომავალი სიამე, რომ ნო- ყიერი სიხარულით აევსო გული და ნე- ტარებათა ტალღებს მიანდო თავი. რომ გამოერკვა ბურანს, ფარჩის საბანი ჰქონ- და ოდნავ წამოფარებული. იგრძნო ბა- ქარმა მზრუნველი ხელი მარხისა და გული მადლობით მოუპირპირდა ქაღი- სადმი. ისეთი კეთილშობილურის ზრდი- ლობით ვადუხადა ქალს მადლობა, რომ სიხარულის ნამი აპკურა მის დადაგულ გულს. წასვლისას ბაქარმა მოხდენილად აკოცა მარხს ხელზე და მით შეაწება თავისი თავი ეშხით დამწვარ არსებასთან გულმკვდარის მარხისა.

მიწის-ძვრა სამხრეთ საზრანგეთში.

ეს მიწის-ძვრა 29 მაის მოხდა სამხრეთ საფრანგეთში და ბევრი ადგილი დააზიანა. ამ სურათზე დაქტეული სახლია, ლამბეკში.

სძულდა ჟამითი ჟამად თავისი თავი, მაგ- რამ შეცვლა თავის ბუნებისა ვერ შეეძ- ლო და ჯავრით უფრო სასტიკდებოდა, უღმობელი ხდებოდა და ეს მით უფრო, რომ ყველას თვალში ატყობდა სიძუ- ლილს და ზიზღს თავისადმი. ხედავდა ღვარძლიანი, რომ თავის ნაჭირნახულევს თითონ ვერ მოიხმარებდა, ივა ვერ შეს- ძლებდა მოეკლო რამე თავის დოვლა- თისათვის თუნდ თავისავე სასიამოვნოდ; ხედავდა ჰკვიანი კაცი, რომ დაჰკრავდა ჟამი და ნასისხლი ქონება მისი სხვას წაუვარდებოდა ხელში მის საყვარელ ქალთან ერთად, გამრიელს ვისმე, იქნე- ბა ისეთს, რომელიც ხარხარით გაფლან- გავდა მის ნაამაგევს, გმობით მოიხსენებ- და შემძენელს და მისივე ფულით გალა- დებული დასჩაგრავდა მის ქალს, შეაგი- ნებდა მის ხსოვნას, შეარყევდა მის საფ- ლავს. ამას რომ წარმოიდგენდა ღვარ- ძლიანი, ცოფი ერეოდა. რას გააწყობ- და?!

ბაქარ-ბეგი კი ესეთი არ იყო, მეამი- ტი ბაქარი სუფთა იყო თავის ზნეობაში. ბაქარი ეხლაც ისეთის ნათელის თვალით უყურებდა სესიას, როგორც სხვა კეთილ ვისმეს. ვისიმე სახსენებელის შეურაცხ- ყოფას ვერ იკადრებდა, ვერ შესძლებ- და. ვერც ვისიმე ავად მოჰპრობას იტ-

ძლიანიც დემოყვროს ტახტის აზნაურს, ერთი ფხით კეთილშობილთა წრეში გადააბიჯოს! ოღონდ კი მოხერხდეს, მტრებმა ხელი არ შემოშალონ, ფიქრობ- და სესია.

მოუხშირა ღვარძლიანმა ბაქართან სია- რულს. თვით ბაქარიც ხშირად მიჰყვან- და სადილად და ძალიანაც ასიამოვნებ- და. ქალს ხომ წინდაწინაც მოსწონდა ბაქარი და ეხლა მთლად შეეჩვია. მოუ- თმენლად ათონთქოლდა მარხის გული, აძგერდა; ამოდრავდნენ ძლიერად მისი მომხო გრძნობები, მთელი მისი მადიანი ტანი აატოკა გრძნობათა დეღვამ და ერთხელ, როდესაც სადილთ-უკან ბაქარი დაიმართოვა თავიანთას ტახტზე წამო- წოლილი, კარებიდან შესძახა მკაფიოდ:

10.

ფრთები შეისხა ბაქარ-ბეგის დუქანში სავაჭრომ და მიფრინავდა ყოველ მხარეს. დაიფუკა კოლოტები და ტრკტიკოკრა, ჩანაკლულდა ბოთლები, დაცალიერდა უჯრები, შეიბერტყა ყაფაზები, ჩიჩრულა ტომრები თუ ტოპრაკები. მართალია, სწორედ ამავე ხანში დავთრის ფურც- ლები ბლომად აქრელდა ნაწერებით და უშნო ფაშვივით გაიბერა ბარათებით, მაგრამ დახლი კი მშრალად იყო, გამო- ფიტულ-გამოფხეკილი.

სოვდაგარი ყველა ამას წყნარად უყუ- რებდა, წარბ შეუხრელი. ან კი რა ჰქონ- და დასაღრეჯი და რაზედ უნდა დაწუ- ხებულყო, როდესაც ყოველივე შექმუ- ლი თვ გაყიდული, ნანისიავებული თუ ნი- სიად გაცემული ჩაწერილი იყო და პირნა- თლად ნანგარიშებელი? თანხა, მართა- ლია, ბარდებში გაბმულიყო და მიღეულ-

მიწის-ძვრა სამხრეთ საზრანგეთში.

უსახლ-კაროდ დარჩენილი ოჯახი, მინდორში გახიზნული და კარვებში შეფარებული. ზოგი ამათვანი დაშავებულია.

მიმკვდარებულები, მაგრამ ეს ხომ დროებითი მოვლენა იყო, აუცილებელი ყოველგვარ ვაჭრობაში. მაინც საჭირო იყო დუქნის შევსება და ბაქარმა მისწერა ძმას, რომ ჩასულიყო ტფილისს, ევაქრნა ყოველივე, რაც კი მისგან გაგზავნილ სიაში იყო ანუსხული და მიეშველებინა დუქნისათვის.

დამიტრი დააფიქრა ამ წერილში, რადგან ვერ გაეგო, რატომ თითონ ბაქარი არ ჩამოსულიყო სავაჭროდ, ან სიასთან ერთად რატომ სავაჭროსთვის ფული არ გამოეგზავნა.

— ალბათ ვერც დუქანს დაანება თავი, ვერც ნაღდი ანდო ვისმე, — გაიფიქრა დამიტრი.

ჩავიდა ტფილისში, უვაქრა ყველაფერი წინდაწინ აღებულ ჯამაგირით და გამოუგზავნა. უკრძოთ კარს მიაყენეს ბაქარ-ბეგს ყოველივე კეთილი.

„აი, ძმაო, გიგზავნი სავაჭროს. მეც მივაწყნარებ აქაურობას და ჩამოვალ რამდენიმე დღით“, სწერდა დამიტრი.

ბაქარმა მზითვიან პატრძალივით მართო დუქანი, კმაყოფილებით ვადისვა ხელი უღვაშზე და ყურთმაჯ შეყრილმა წყნარის ნაბიჯით დაიწყო სიარული დუქნის წინ. დალონდნენ გადამწვარელი ვაჭრები. ისინი ისე უტყუროდნენ ბაქარ-ბეგის მიმტლებულ დუქანს, როგორც კაკაკანი ხურგ გაყვლიფილ ჯაგლაგს; ფგონათ, ან ეხლა გადიქცევა ჩვენ გასახარად ან ეხლაო, და როცა ნახეს, რომ იგი ისევ აივსო სავაჭროთი, ყურები ჩამოჰყარეს. ან რა გასაკვირველი იყო: ბევრ მუშტარს სტაცებდა იმათ ბაქარ-ბეგის ვაჭრობა!

ისევ მოტბორდა ბაქარიანთ მუშტარი. უფრო წაემატა ბაქარ-ბეგის სუფრასაც. აქამდისაც ხომ არაუშავდარა, ეხლა კიდევ უფრო აივსო: რა ხიზილალა,

11. ჩამოვიდა დამიტრი. ძმებს გაეხარდათ ერთმანეთის ნახვა, მოეხვივნენ ერთმანეთს. იმ დამეს ტკბილად იტუქუქეს. მოიგონეს წარსული, თვალი გადაავლეს აწმყოს, იოცნებეს მომავალზე. უყვარდათ ერთმანეთი, როგორც ძმებს და როგორც აღზრდილ-ამზრდელს, რადგან დამიტრის პატარა აღეზარდა ბაქარი და ამაგი გაეწია იმაზე, როდესაც მომავალზე ლაპარაკობდნენ, ბაქარს უნდოდა შეეტყობინებინა ძმისათვის თავის დანიშვნის ამბავი, მაგრამ როგორღაც დაირცხვინა და გადასდო.

მეორე დღეს დამიტრიმ დაათვალიერა სახლ-კარი, კალო-საბძელი, შემოუარა ბოსტანს, შეიარა ზვარში და დალონდა: მოუვლელი დახვდა ყველაფერი, პატრონის ხელი აღარ ეტყობოდა, თავმინებებული იყო. სახლი დაუუკაცურებიათ, გაიფიქრა დამიტრიმ და გული ეტკინა. ძლიერ უყვარდა თავისი მამული, რომლისათვისაც სიყრმიდანვე ღონე შეელივნა, მიხვდა დამიტრი, რომ შესცდა მაშინ და ტყუილად დაამყარა იმედი ბაქარზე. გულმა უგრძნო, რომ ბაქარის ხელში სწორედ ესეთივე ხიფათი შეემთხვევოდა მათ სავაჭრო სახლს და თავში შემოიკრა.

— თუ ი ბიკმა დუქნის საქმეც ესე თავმინებებულად აწარმოვა, სწორედ წაგებული და შეკმული ექნება ყოველივე; მაშინ კი ნამდვილად ჩაგვივარდება კოვზი ნაცარში, — გაიფიქრა მწარედ.

საფიქრებელიც იყო, რადგან იმ დუქნის მოწყობაზე თუ ავსებაზე ბაქარიანთ უკანასკნელი დახარჯეს, ვალში ჩავარდნენ და დამიტრიმ ხომ რამდენიმე თვის ჯამაგირიც ზედ წააქცილტა. შეეშინდა

— ყველა-ყველა და ე სესია დაგვანია ძლიანს რომ ამოდენა ნისია გაუტანია, ეს რალა ცოდვის კითხვაა?! ხომ ფული თავსაყრელადა აქვს ი უკაცურს!

— სესიაზე ნულარ ვიტყვით ავს, ძმაო ჩემო: ის ეხლა ჩვენი ნათესავია და მოყვარე, — უთხრა ბაქარმა დარცხვენით.

— ნათესავი?!

— სესიას ქალი მარები ავირჩიე მეუღლედ და, თუ შენი ნებაც იქნება, ხვალ ნიშნობა გავმართოთ: შენ მოგელოდლით და უშენოდ ნიშანი არ ვაკურთხებინეთ.

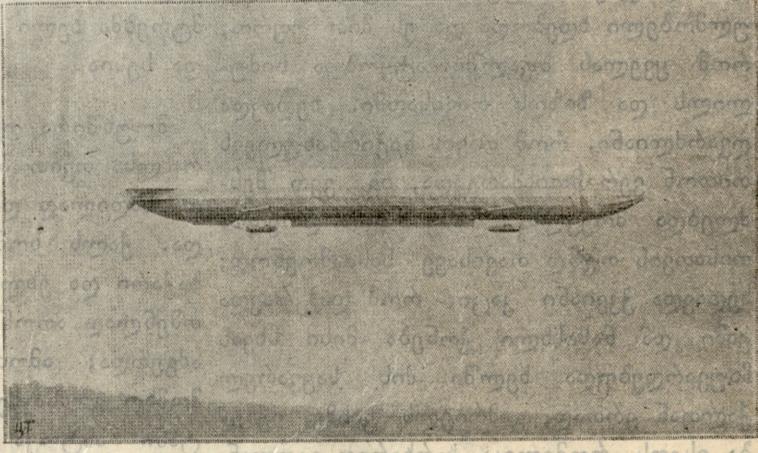
დამიტრი არ მოელოდდა არაფერს ამისთანას და სახტად დარჩა. ერთხანს გაშტერებული შესჩერებოდა თავის ძმას.

— იმას ნუ მიძრახავ, ძმავე, რომ ჩემი მოქმედება გვარს შერევს, რადგან გლენს ვემოყვრები: ეხლა სხვა დროა, ეხლა ყველა თანასწორობას ქადაგებს. ქალსაც ვუყვარვარ და ცოდვა იქნებოდა უარი შეთქვა, გული მომეკლა.

მაგრამ დამიტრი სრულებითაც იმაზე არა ფიქრობდა, რომ ღვარძლიანთან დამოყვრებით მისი საგვარეულო სისხლი უნდა შემღვრეულიყო, ის ეხლა მწარედ დაჰყურებდა შრომისაგან დამონავებულ თვის ხელებს, ჯაფისაგან დაკოჩიქებულ თითებს და უკვირდა ბაქარის ძლიერი ალლო ცხოვრებისადმი. დამიტრის უკვირდა, რომ ბაქარი ყოველთვის ხელგაუნძრევლად ახერხებდა თბილ ცხოვრებას, რომ ბატონ-კაცური ყოფნა თითონ ილტოდა ბაქარისაკენ. აი ეხლაც, ღვარძლიანიც და მისი ცხოვრებაც ამ კაცისა გამხდარა და მანამ სესია ფეხზე იდგება, ბატონ ბაქარს არა გაუჭირდება რა. თითონ დამიტრი კი შრომობს განუწყვეტლად და ჰგრძნობს, რომ სიკვდი-

მზრინავი ხომალდი ცეკელინისა.

მზრინავი ხომალდი ცეკელინისა.

ეს ხომალდი ანუ დირიჟაბლი, როგორც თითონ გამომგონი ეძახის, საათში სამოც ვერს ვადის. ამ სურათზე ხომალდი ახლად არის აშვებული.

ამ სურათზე ხომალდი ზევით ასული, დედამიწას კარგა მანძილზე დაშორებული, მიფრინავს.

რა ლორი, რა წნილეულობა სხვადანხვა გვარი! ტანისამოსიც უფრო აიყვავა ბაქარმა: ფარჩის ახალუხი, მაუდის შალვარი, ყაფალიანი წაღები, ენიანი კაბა. მაშ რა ექმნა? დანიშნული იყო ვაჟკაცი, აყვავების ხანი დასდგომოდა და იფურჩქნებოდა თვალთ წარბტაცად. ბედი უღიმოდა ბაქარ ბეგს კეთილში დააცურვებდა და სიკეთისკენ მიადღელებდა, მაშ რა იყო, თუ არ იღბალი, როცა ღვარძლიანმაც კი თავისი პირით სთხოვა სიძეობა და საკუთარის ხელით მიუბჰყარა მას თეთრი გოგო და დოვლათი?!

დამიტრის შეჭებოდა ამ ახალ იარაღს და უნდოდა მეორე დღისთვის გადაედო დუქნის დათვალიერება, მაგრამ მოვიდა ბიკი და მოახსენა, ბაქარი გთხოვთ დუქანში მობძანდეთო.

დამიტრიმ გადაავლო დუქანს თვალი და შევიდა პატარა ოთახში. ხუთ თუმნამდის ნაღდი აღმოჩნდა; მაგიდა სავსე იყო ნისიების ბარათებით; დუქანში შემოსული სავაჭრო ბევრით სჭარბობდა დუქნიდან გასულს; ახლად მოსული საქონელი უკვე მისუსტებულიყო. აიმღვრა დამიტრი.

ლამდის ვერ დაახწევს თავს შრომისა და ნაკლულოვანების მძიმე უღელს. თითქო შური იგრძნო დამიტრიმ ბაქარისადმი, მაგრამ მალე მოეგო თავს და იქვე მოაშთო ეს ავი გრძნობა გულისა.

— მაშწონს, ძმაო, შენი არჩევანი: მდიდარი ოჯახი, ქალი ჯანსაღი და გამარჯული, სიმამრი მხნე და მდიდარი. არა გაგიჭირდება რა მათ ხელში. ღმერთმა გაგაბეზნიეროს! — უთხრა დამიტრიმ და გადაეხვია ბაქარს.

გ. ბარნოვი